

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 września 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 16 września 2019 r., odmówił wnioskodawcy G. R. (1) prawa do świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu wskazano, że nie została zachowana ciągłość i kolejność zdarzeń, o których mowa w art. 2 ustawy z 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych – tj. w okresie przypadającym pomiędzy ustaniem zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy a uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej – wnioskodawca wykonywał umowę zlecenia. Organ w uzasadnieniu decyzji podał, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi być poprzedzony zatrudnieniem, które ustało w okolicznościach wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2, 5 lub 6 cyt. ustawy z 30. 04. 2004 r. Tymczasem wobec faktu, iż wnioskodawca przed okresem pobierania zasiłku tj. przed 19.03.2019 r. był zatrudniony w (...) sp. z o.o., a zatrudnienie nie ustało w skutek rozwiązania stosunku pracy z powodu likwidacji lub niewypłacalności zakładu pracy, świadczenie jest nienależne.

/ decyzja k. 99-100 akt ZUS/

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego wniósł G. R. (2), wskazując na orzeczenia Sądu Najwyższego, wydane w analogicznym stanie faktycznym, niesprzeciwiające się przyznaniu świadczenia w okolicznościach, gdy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie przypadał bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2, 5 lub 6 cyt. ustawy z 30. 04. 2004 r. Mając to na uwadze wnioskodawca wniósł o zmianę decyzji przez przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

/ odwołanie k. 3-5/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, wskazując argumenty tożsame z podanymi w zaskarżonej decyzji.

/odpowieź na odwołanie – k. 6/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

G. R. (1) urodził w dniu 13 lipca 1956 r.

/bezsporne/

W dniu 16.09. 2019 r. ubezpieczony złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne.

/wniosek – k. 1 – 3 akt ZUS/

Wnioskodawca G. R. (1) w okresie od 27.04.2009 r. do 30.09.2018 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarz- mechanik w (...) Sp. z o.o. w upadłości.

/bezsporne świadectwo pracy k. 67/68 akt ZUS/

Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę art. 30 § 1 pkt 2 w zw. z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13.03.2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników Dz.U. 90 poz. 844 z zachowaniem skróconego okresu wypowiedzenia.

/bezsporne świadectwo pracy k. 67/68 akt ZUS oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy k. 69/70 akt ZUS/

Na dzień rozwiązania ww. stosunku pracy wnioskodawca legitymuje się wymaganym 25 letnim okresem składkowym i nieskładkowym.

/ bezsporne/

W okresie od 28.11.2018 r. do 15.03.2019 r. wnioskodawca był zatrudniony w oparciu o umowę zlecenie w (...) sp. z o.o. w Ł..

/ bezsporne., zgłoszenie do ubezpieczeń (...) k. 101/102, wyrejestrowanie z ubezpieczeń (...) k. 103/104 akt ZUS, wyciąg z konta ubezpieczonego k. 105/110 akt ZUS/

Po ustaniu zatrudnienia wnioskodawca był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna i pobierał zasiłek dla bezrobotnych w okresie od 19.03.2019 r. do 14.09.2019 r.

/ zaświadczenie k. 71/72 akt ZUS/.

Wnioskodawca w okresie pobierania zasiłku nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji pracy czy odpowiedniego zatrudnienia w instytucjach rynku pracy albo zatrudnienia przy wykonywaniu prac interwencyjnych lub robót publicznych.

/ zaświadczenie k. 71/72 akt ZUS/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie niespornego materiału dowodowego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 1725)

Prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która:

1) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta oraz 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2020 r. poz. 1409), zwanej dalej „ustawą o promocji zatrudnienia”, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn, lub

3) do dnia ogłoszenia upadłości prowadziła nieprzerwanie i przez okres nie krótszy niż 24 miesiące pozarolniczą działalność, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 266, 321, 568, 695, 875 i 1291), zwanej dalej „ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych”, i za ten okres opłaciła składki na ubezpieczenia społeczne oraz do dnia ogłoszenia upadłości ukończyła co najmniej 56 lat - kobieta i 61 lat - mężczyzna i posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 30 dni od dnia ustania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, pobieranej nieprzerwanie przez okres co najmniej 5 lat, i do dnia, w którym ustało prawo do renty, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

4a) zarejestrowała się we właściwym powiatowym urzędzie pracy w ciągu 60 dni od dnia ustania prawa do świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 111), lub zasiłku dla opiekuna, o którym mowa w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów (Dz.U. z 2020 r. poz. 1297), pobieranych nieprzerwanie przez okres co najmniej 365 dni, jeżeli utrata prawa do nich była spowodowana śmiercią osoby, nad którą opieka była sprawowana, i do dnia, w którym ustało prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego lub zasiłku dla opiekuna, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna i osiągnęła okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, lub

5) do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn, lub

6) do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn.

Zgodnie z ust. 2 art. 2 ustawy, za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zaś ust. 3 art. 2 stanowi, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Do okresu 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3, wlicza się:

1) okresy, za które, zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało;

2) okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w tym okresie; w przypadku gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 180-dniowego okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych. (ust. 5 art. 2)

Osoba ubiegająca się o prawo do świadczenia przedemerytalnego musi spełniać łącznie przesłanki wymienione w art. 2 ust. 1 i wymienione w ust. 3 art. 2.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy odmówił G. R. (1) ustalenia prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ nie została zachowana ciągłość i kolejność zdarzeń, o których mowa w art. 2 ustawy z 30.04.2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych – tj. w okresie przypadającym pomiędzy ustaniem zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy a uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej w okresie od 28.11.2018 r. do 15.03.2019 r. – wnioskodawca wykonywał umowę zlecenia.

W świetle uchwały Sądu Najwyższego - Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych z dnia 2 lipca 2013 r. III UZP 2/13 Legalis Numer 680298 okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określony w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 170) nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy.

W uzasadnieniu wskazanego stanowiska, do którego Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni się przychyła, Sąd Najwyższy podniósł, iż wykładnia semantyczna ww. przepisów wskazuje, że nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego nie zostało uzależnione od zarejestrowania się w urzędzie pracy w charakterze bezrobotnego bezpośrednio po utracie źródła utrzymania z przyczyn niezależnych od pracownika, przedsiębiorcy lub rencisty. Cytowana ustawa nie zawiera także przepisu, który pozbawiałby takie osoby prawa do świadczenia przedemerytalnego w przypadku poszukiwania nowego zatrudnienia lub jego podjęcia w okresie przed otrzymaniem zasiłku dla bezrobotnych. W pierwszej kolejności należy dokonać wykładni podpunktu drugiego art. 2 ust. 3 ustawy, z którego wynika, że do okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych wlicza się okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w okresie otrzymywania zasiłku dla bezrobotnych; w przypadku, gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku. W takim przypadku prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nieprzekraczającym 14 dni od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych. Innymi słowy świadczenie przedemerytalne przysługuje również wtedy, gdy np. po dwóch miesiącach otrzymywania zasiłku dla bezrobotnych dojdzie do podjęcia zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przez pięć miesięcy, jeżeli niezwłocznie po tym okresie nieudanego znalezienia stałego źródła utrzymania osoba taka zgłosi wniosek o świadczenie przedemerytalne.

Konstatacja ta w ocenie Sądu Najwyższego znajduje także potwierdzenie w uzasadnieniu projektu ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, który w punkcie III stwierdza, że osobom, które utraciły pracę nie ze swojej winy, proponuje się z pierwszym okresie po utracie pracy cykl działań aktywizacyjnych, w celu pozyskania dla tych osób zatrudnienia. Po upływie sześciomiesięcznego okresu pobierania zasiłku, o ile nie uda się przez ten okres uzyskać zatrudnienia, osoby te mogą złożyć wniosek do Zakładu Ubezpieczeń społecznych o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W ocenie Sądu Najwyższego wykładnia teleologiczna tych przepisów prowadzi do konkluzji, że świadczenie przedemerytalne powinno być przyznane tylko w sytuacji, gdy osoba w wieku przedemerytalnym nie ma rzeczywistej możliwości znalezienia zatrudnienia, co powinno być poprzedzone aktywnym poszukiwaniem takiego źródła przychodów. Również aspekt fiskalny (ogromne dotacje wypłacane przez budżet Państwa na świadczenia wypłacane przez ZUS) nakazuje taką wykładnię tych przepisów, aby wypłata świadczeń przedemerytalnych miała zastosowanie tylko do tych osób, które po nieudanych próbach pozyskania źródła zarobku, nie są w stanie znaleźć stałej pracy. Celem ustawy jest więc wspieranie aktywności takich osób, a nie - propagowanie biernej postawy.

Zdaniem Sądu Najwyższego w kontekście przedstawionych wyżej rozważań również wykładnia art. 2 ust. 3 pkt 5 podpunkt 1) ustawy o świadczeniach przedemerytalnych powinna implikować zadania aktywizacyjne przed zarejestrowaniem się w urzędzie pracy. Zgodnie z interpretowanym przepisem - do okresu sześciu miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3, wlicza się okresy, za które, zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało. Zgodnie z art. 75 ust. 2 cytowanej wyżej ustawy o promocji zatrudnienia - bezrobotnemu, o którym mowa w ust. 1, spełniającemu warunki określone w art. 71, zasiłek przysługuje: 1) po upływie okresu wskazanego w art. 33 ust. 4 pkt 3 - w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 1 i 1a; 2)

po okresie 90 dni od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy - w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 2 i 8; 3) po okresie 180 dni od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy - w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 3; 4) po upływie okresu, za który otrzymał ekwiwalent, odprawę lub odszkodowanie, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5. Dotyczy to więc np. sytuacji, gdy w okresie sześciu miesięcy poprzedzających zarejestrowanie w PUP osoba rejestrująca się spowodowała rozwiązanie ze swej winy stosunku pracy lub stosunku służbowego bez wypowiedzenia (art. 52 KP); w takim przypadku zasiłek będzie przysługiwał dopiero po okresie 180 dni od dnia zarejestrowania się w PUP, przy czym tego okresu karencyjnego nie wlicza się do przysługującego okresu pobierania zasiłku. Jeśli ów okres wynosi sześć miesięcy, oznacza to, że po upływie karencji można w istocie mówić o nabyciu prawa do nowego zasiłku, jeśli są spełnione warunki przewidziane w art. 71 ustawy o promocji zatrudnienia. Sankcja pozbawienia przez pewien okres prawa do zasiłku ma miejsce również wtedy, gdy osoba zarejestrowana w charakterze bezrobotnego wcześniej sama wypowiedziała stosunek pracy lub stosunek służbowy albo zawarła porozumienie rozwiązujące (a więc albo dobrowolnie przyjęła ofertę złożoną w tej mierze przez pracodawcę, albo sama wystąpiła z taką ofertą) z innych przyczyn niż "dotyczących zakładu pracy" lub w trybie art. 55 § 1¹ KP. Wówczas prawo do zasiłku nie przysługuje przez okres karencyjny wynoszący 90 dni, liczonych od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy; o ten czas ulega skróceniu okres pobierania zasiłku ustalany według zasad określonych w art. 73 ustawy o promocji zatrudnienia.

Z przepisów tych w sposób jednoznaczny wynika, że nie ma obowiązku zgłoszenia się w urzędzie pracy bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy, ale racjonalne i celowe jest podjęcie prób znalezienia nowej pracy (działalności zarobkowej). Dopiero, gdy próby takie zakończą się niepowodzeniem, niezbędne będzie otrzymywanie zasiłku dla bezrobotnych. Interpretowany przepis wyraźnie dopuszcza rozwiązanie stosunku pracy za wypowiedzeniem przez pracownika, czy na zasadzie porozumienia stron; odnosi się zatem do sytuacji, gdy po utracie pracy lub źródła utrzymania z przyczyn niezależnych od osoby w wieku przedemerytalnym, pomimo wysiłków takiej osoby, nie może ona znaleźć satysfakcjonującej i stałej pracy (działalności zarobkowej).

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 2013 r., I BU 15/11, postanowieniu z dnia 30.11.2017 r. II UK 15/17, wyroku SN z 5.04.2016 r. II UK 165/15, wyroku z dnia 08-01-2014 I UK 244/13. Nadto powyższe poglądy zostały ugruntowane w najnowszym orzecznictwie - wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 kwietnia 2019 r. III AUa 369/18 oraz w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku III AUa 955/17 - z dnia 17-01-2018. W świetle ostatniego z powoływanych orzeczeń brak bezpośredniego związku czasowego między ustaniem stosunku pracy a pobieraniem zasiłku dla bezrobotnych nie stanowi negatywnej przesłanki przyznania mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Regulując prawo do świadczenia przedemerytalnego ustawodawca nie przewidział warunku bezpośredniego następstwa okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych po rozwiązaniu stosunku pracy, a skoro tak, to można uznać, iż racjonalnie zamierzał do wyłączenia odmiennego potraktowania osób, które utraciły pracę z przyczyn leżących po stronie pracodawcy ze względu na chwilę zarejestrowania się jako bezrobotny lub podjęcia krótkoterminowego zatrudnienia przed zarejestrowaniem. /III AUa 647/16 - wyrok SA Gdańsk z dnia 20-09-2016/

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, że rozwiązanie stosunku pracy z wnioskodawcą nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, legitymuje się on wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, był zarejestrowany jako bezrobotny, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180 dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych. Tym samym skoro żadna z powyżej cytowanych norm nie przewiduje warunku pozostawania w stosunku pracy bezpośrednio przed nabyciem prawa do zasiłku dla bezrobotnych, ustawodawca nie sprecyzował kolejnego wymagania, aby 6 miesięczny okres nieprzerwanego pobierania zasiłku dla bezrobotnych przypadał bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy, zasadnym było przyznanie wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia.

Wnioskodawca w dacie wydania zaskarżonej decyzji spełnił łącznie wszystkie omówione wyżej przesłanki ustawy z 30.04 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, konieczne do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego, o jakie złożył wniosek w dniu 16 września 2019 r. G. R. (1) ma więc prawo do świadczenia przedemerytalnego od 17 września 2019 r. - zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, tj. od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w sentencji wyroku.

Sygn. akt VIII U 4750/19

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu rentowego wraz z aktami rentowymi oraz pouczeniem, iż w terminie 14 dni od dnia otrzymania wyroku z uzasadnieniem przysługuje mu prawo złożenia apelacji do tutejszego Sądu Okręgowego w Łodzi, które rozpoznaje Sąd Apelacyjny w Łodzi.

J.L.